

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

22 Απριλίου 2007

Κυριακή τῶν Μυροφόρων (Μάρκ. ιε΄ 43- ις΄ 8)

Στὸ σκηρικὸ τῆς ταφῆς τοῦ Χριστοῦ, ἓνα πρόσωπο ποὺ παίζει σπουδαῖο ρόλο εἶναι ὁ συνετὸς καὶ εὐσεβὴς Ἰωσήφ, ποὺ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία.

Ἐτοῦτος λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἦταν βουλευτὴς μὲ ὑπόληψη, τόλμησε νὰ παρουσιαστεῖ μπροστὰ στὸν Πιλάτο καὶ νὰ ζητήσει καὶ νὰ πάρει τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ τὸ ἐνταφιάσει μὲ τιμῆ.

Καὶ μόλις πῆρε τὴν ἄδεια, ἀγόρασε σινδόνι - σάβανο· τύλιξε μὲ σεβασμὸ καὶ συγκίνηση τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ ἐνταφίασε «σ' ἓνα μνημεῖο, ποὺ ἦταν σκαμμένο μέσα σὲ βράχο καὶ ἔσυρε μιὰ μεγάλη πέτρα μπροστὰ στὴ θύρα τοῦ μνημείου».

Ἡ πράξη του αὐτὴ χαρακτηρίζεται ἀφ' ἐνὸς ὡς ἔκφραση ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὸ Διδάσκαλο καὶ ἀφετέρου ὡς γενναία καὶ τολμηρὴ. Τὴ στιγμὴ ποὺ ὅλοι εἶχαν φύγει, ἀφήνοντας μόνου τοῦ τὸν Χριστὸ στὸ σταυρό, κι εἶχαν κουρνιαξοφοβισμένοι, ἐκεῖνος φάνηκε ὡς ὁ μόνος γενναῖος. Ἀψηφῶντας τοὺς οἰουσδήποτε κινδύνους καὶ τὶς ἐπακολουθοῦσες ἴσως συνέπειες, προχωρεῖ μὲ τόλμη.

Ὁ Ἰωσήφ μὲ τὴν πράξη του αὐτὴ μᾶς λέγει πῶς, ὅταν πρόκειται νὰ πράξουμε τὸ χρέος μας, τότε δὲν θὰ πρέπει νὰ ὑπολογίζουμε «τί μπορεῖ νὰ πεῖ καὶ τί μπορεῖ νὰ κάνει ὁ κόσμος».

Γιατί ὁ κόσμος παραπλανᾷ καὶ παρασύρει, ὅταν δὲ μετατρέπεται σὲ ὄχλο, τότε παύει νὰ λειτουργεῖ μὲ τὴ λογικὴ. Μονάχα τὸ ἐνστικτο τὸν καθοδηγεῖ, γι' αὐτὸ καὶ οἱ διάφοροι δημαγωγοὶ κυρίως σ' αὐτὸ ἀπευθύνονται καὶ αὐτὸ τροφοδοτοῦν μὲ τὰ λόγια καὶ τὶς πράξεις τους.

«Καὶ ὅταν οἱ δημαγωγοὶ κατεβάζουν τὸ λαὸ καὶ τὸν κάνουν ὄχλο, τότε τί καταλαβαίνουν οἱ ἄνθρωποι;». Καταλαβαίνουν ἴσως ὅσα κατάλαβαν, ὅταν ζητοῦσαν ἀπὸ τὸν Πιλάτο νὰ ἐλευθερώσει τὸν κατάδικο Βαραβᾶ καὶ νὰ παραδώσει τὸν Χριστὸ στὸ θάνατο διὰ τοῦ Σταυροῦ.

Μέσα σὲ ἓνα τέτοιο χῶρο, ὅπου διαμορφώνεται ἓνα τέτοιο κλίμα καὶ κυριαρχεῖ τὸ

ένστικτο τοῦ μίσους καὶ τοῦ φανατισμοῦ, ποὺς μπορεῖ νὰ διακρίνει τὸ δίκαιο ἀπὸ τὸ ἄδικο; Ὅταν καλύπτει τὰ πάντα τὸ ψεῦδος καὶ τὸ μένος, τὴν ἀλήθεια συμβαίνει κάμποσες φορές «γιὰ δυστυχία τῶν ἀνθρώπων νὰ μένει ἕνας μόνος του μάρτυρας» γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπιστεῖ.

Μόνος μεταξὺ τοῦ μαινόμενου ὄχλου ἔμεινε ὁ Χριστός. Αὐτὸς ποὺ εἶναι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ. Μόνος καὶ στὴν ταφὴ Του· νεκρὸ καὶ ἐγκατελειμμένο Τὸν συνοδεύουν δύο ἄνδρες καὶ τρεῖς γυναῖκες. Ἐτοῦτοι τοῦ ἔμειναν καὶ εἶναι τώρα ἐκεῖ «γιὰ νὰ προσφέρουν τὶς ἐντάφιες τιμὲς στὸν Διδάσκαλο τους καὶ νὰ σώσουν ἔτσι τὴν τιμὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους».

Αὐτοὶ ἔμειναν ἀνέπαφοι ἀπὸ τὸ μένος καὶ τὸ μῖσος καὶ δὲν ἐπηρεάστηκαν «ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ ὄχλου». Δὲν φοβήθηκαν τὴν ὀργὴν ἐτούτων τῶν ὠρῶν, μήτε κόμπιασαν μπροστὰ στὴν κατακραυγὴ τοῦ λαοῦ καὶ οὔτε δαίλιασαν μπροστὰ στὴν ἀγριότητα τῶν φρουρῶν.

Ὁ Ἰωσήφ ἀποδείχθηκε ὄχι μόνο συνετὸς καὶ εὐσεβής, κρυφὸς ἄλλωστε μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, μὰ καὶ θαρραλέος καὶ γενναῖος. Τιμάει τὸν Διδάσκαλο, ἀγαπάει καὶ πιστεύει στὸν Χριστὸ καὶ εἶναι ἀπὸ τοὺς πρῶτους ποὺ πληροφορεῖται γιὰ τὴν Ἀνάστασή Του. Ἄν καὶ ἐτοῦτο δὲν καταγράφεται, εἶναι ὅμως πλέον ἢ βέβαιο πὼς ἐτοῦτος ὁ θαρραλέος καὶ γενναῖος ἄνθρωπος γίνεται κήρυκας διαπρύσιος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, μέσα στὴν ζωὴ, ἔτσι ὅπως καθημερινὰ τὴ διαβαίνουμε, λίγοι ἄνθρωποι τολμοῦν νὰ μένουν ἀληθινὸι καὶ ν' ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἀλήθεια μὲ οἰοδήποτε κόστος, μὲ ἀντίξοες συνθῆκες, μὲ πάμπολλα ἐμπόδια. Αὐτοὶ πράγματι εἶναι θαρραλέοι καὶ γενναῖοι.

«Μπορεῖ νὰ τοὺς ἀνατρέψει καὶ νὰ τοὺς πατήσει ὁ ὄχλος, μὰ αὐτοὶ δὲν τοῦ κάνουν τόπο νὰ περάσει». Καὶ ἐνῶ ὁ ὄχλος μπορεῖ ἀκόμη καὶ νὰ τοὺς καταριέται, νὰ τοὺς λοιδωρεῖ, νὰ ἀπαξιώνει τὴν ὑπαρξή τους καὶ νὰ χλευάζει τὶς ἀλήθειες, ἐτοῦτοι ὅμως τοὺς εὐλογοῦν καὶ προσεύχονται γι' αὐτούς.

Ὅπως ἔκαναν οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Μάρτυρες, οἱ Ἅγιοι στὸν κόσμον κηρύττοντας τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅσο οἱ ἄνθρωποι ξεπερνοῦν τὸ μήνυμα καὶ φεύγουν μακριὰ του, τόσο ἡ Ἀνάσταση ἐδραιώνεται καὶ γιγαντώνει. Τόσο τὸ φῶς τοῦ τάφου Χριστοῦ γεμίζει τὶς ἀνθρώπινες ὑπάρξεις, χαρίζοντας τὴ ζωὴ, γιὰ νὰ τὴν μετατρέψει σὲ Λαμπρὴ.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]